

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 30.

28de juli 1895.

21de aarg.

HGÜNTER, 26.

Gille Toms hjem.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrud. I pakker til en adresse paa over 5 etsplr. leveres det for 40 cents, og over 25 etsplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsstolen.

Anden aargang.

Niogtyvende lelse.

Den anden part. Indledning.

II. B. Guds egenstaber.

ABC-klassen: Salme 118, 1: „Priser Herren; thi han er god!“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor, Salme 103, 12: „Ligesom en fader forbarmer sig over børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham“, samt Ef. 6, 3: „Hellig, hellig, hellig er den Herre Zebaoth; al jorden er fuld af hans herlighed!“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, 4 Mos. 23, 19: „Skulde han sige noget og ikke gjøre det, og skulde han tale og ikke holde det?“ samt Salme 7, 12: „Gud er en retfærdig dommer.“

Vink.

Gud er god, barmhjertig, hellig, trofast og retfærdig.

God: Da den berømte fromme admiral, Kaspar Coligni, engang var nær ved at forsvinde over de mange uheld, som havde rammet ham, tiltraabte en ven ham de ord: „Gud er endnu god!“ Disse saa ord oplivede hans mod saa vidunderlig; at han gjorde dem til sit valgsprog. Og hvor mørke end de stunder var, som han maatte opleve, altid formaade det ord at kaste lys ind i dem.

— **Barmhjertig:** En ung udbandrer, der i Hamburg vilde indstibe sig for at rejse til Amerika, blev arresteret paa veien til havnen, blot fordi han tog et firkløver fra en af byens græsplæner. At finde dette just i skreifens stund syntes ham et godt varsel; men skibdagten, som stod paa post i nærheden, turde ikke lade ham undslippe, da han havde overtraadt det paa en trætable opatte politiforbud. Han erklærede altsaa udbandrerens for at være hans arrestant og befalede ham at følge med paa politikammeret. Ingen modstand, hverken skelden eller taarer

hjalp, solbaten var ubønhørlig. Men inden firkløverets uheldige ihændehaver var ført til politikammeret, inden han her havde erlagt sin mulkt og faaet en irettesættelse, som heller ikke imagte godt, lettede fartøjet, og udbandrerens havde betalt sin plads forgjæves. Det nyttede ham intet, at han som svebdruppende og aandeløs til havnen, at han stampede af ærgrelse og udstødte skjeldsord mod skibdagten, politiet, skibskapteenen og rasede over det uheldige firkløver og over skibnen, — fartøjet gif rolig udober mod havet og — gif under med mand og mus ved Skoalands kyst. Fire dage senere sad den unge udbandrer i et hotel og gjentog for nogle omkringstaaende fortællingen om sit uheld. Da han havde talt sig træet greb han det nyeste nummer af avisen, som just kom, og læste om forliset. Da løb det ham kolbt ned ad ryggen; han kunde ikke fremføre et ord, men rejste sig som en, der vaagner af sin afmagt og vaklede til sit værelse. Her sank han sammen, græd længe og bad Gud om tilgivelse for sin ufornuftige vrede. Det gav ham meget at tænke paa, at han alene ved Guds naade var bleven reddet, mens de mange gif tilgrunde; han lærte at søge og tro den Herre, som nu havde givet ham livet for anden gang, og paa hvis befaling firkløveren var vokset op. Og nogle uger senere forlod vor udbandrer den gamle verden og landede lykkelig og vel i den nye. Men han var ikke det samme menneske; det gamle var forbiganget, alt var blevet nyt. Han foresatte sig alvorlig, at han i alt, hvad der mødte ham i livet, vilde se Guds finger, se vidnesbyrd om Guds barmhjertighed.

— **Hellig:** En gammel skibstøkkermand fortæller: „Det er nu mange aar, siden vi laa med skibet udenfor Buenos Ayres; det faldt ind med regn og blæst, saa vi maatte gaa til ankers der udenfor. Under stormen stod jeg og talte sammen med 2den styrmand; han var en gudløs knegt. Na, hvor han bandede! Og jo flere eder han kunde sætte sammen af alle sprog, des bedre syntes han det var. Han hvor, saa haaret reiste sig paa mit hoved, og han spottede Gud og truede mod himmelen. Vi maatte op paa raanen for at gjøre fast seilet. Side om side laa vi der, mens lynene blændede vore pine. Jeg hørte et skrig, og 2den styrmand falder, rammet af et lyn, og sank ved skibskiden. Om morgenen fandg vi liget, blaaflaact over hele legemet.“

— **Trofast:** En dag kom Francses forvalter ind til ham og fortalte, at der trængtes mindst 100 dollars til pensionshuset; men Francke vidste ikke engang udvei til at skaffe 10 dollars. Han lod forvalteren gaa med den bested, at han fik komme igjen om eftermiddagen, og bad imidlertid Gud om hjælp. Men tiden gif, og da forvalteren kom om eftermiddagen, havde Francke endnu ingen penge, og han bad ham komme igjen ved aftenstid. Imidlertid fik Francke besøg af

en kristen ven, med hvem han forenede sig i bøn til Gud. Under bønnerne irraadte de merkeligste eksempler paa Guds hjælp, som den hellige skrift fortæller om, levende frem for hans sjæl; han saa, hvorledes Gud aldrig havde svigtet sine løfter, og han blev sterkt bevæget til at love og prise Gud for hans trofasthed og alle hans underlige gjerninger. Da vennen derefter vilde gaa, og Francke fulgte ham til døren, stod forbatteren paa den ene side for at modtage penge, og paa den anden side stod en mand, som bragte Francke 150 dollars i en forseglet pose til hjælp for vaisenhuset.

— *Retfærdig*: Viseren paa Guds ur gaar undertiden langsomt, men den gaar altid ret.

— *Henrik den tredje*, konge i Frankrige, havde, før han besteg tronen, bidraget meget til at faa istand det berøgtede saataalbede blodbryllup i Paris, under hvilket protestanterne i tusendvis blev inigmyrdede af katolikerne. Efterat han var bleven konge, tabte han ganske snart ved sin falskhed og upaalidelighed sine underaattens tillid og kjærlighed. Tilslut blev han forjaget fra hovedstaden og nødt til at søge tilflugt hos landets fiender; ja, det kom til det, at han maatte trykke dem, som han havde forurettet, om hjælp mod dem, som han før ved allehaande nederdrægtige skurkestreger havde gjort til sine venner. Efter alle disse gjenvordigheder blev han tilfidsst myrdet af en munt, og forat man deri skulde se Guds retfærdige styrelse, blev morddaaden øvet netop i det hus og i den time, i hvilken han havde ledet de hemmelige forhandlinger, som ledede til blodbrylluppet.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Twenty-ninth Lesson.

The Creed. Introduction.

II. B. The Attributes of God.

ABC Class: Ps. 118. 1: "O give thanks unto the Lord; for he is good."

Catechism Class: Same as above, Ps. 103.

13: "Like as a father pitieth his children, so the Lord pitieth them, that fear him;" and Is. 6. 3: "Holy, holy, holy, is the Lord of hosts: the whole earth is full of his glory."

Explanation Class: Same as above, Num. 23. 19: "Hath he said, and shall he not do it? or hath he spoken, and shall he not make it good?" and Ps. 7. 17: "I will praise the Lord according to his righteousness."

SUGGESTIONS.

God is good, merciful, holy, true, and just.

Good:

Oh, the little birds sang east, the little birds sang west!

And I smiled to think, God's goodness flows around our incompleteness,

Round our restlessness his rest.

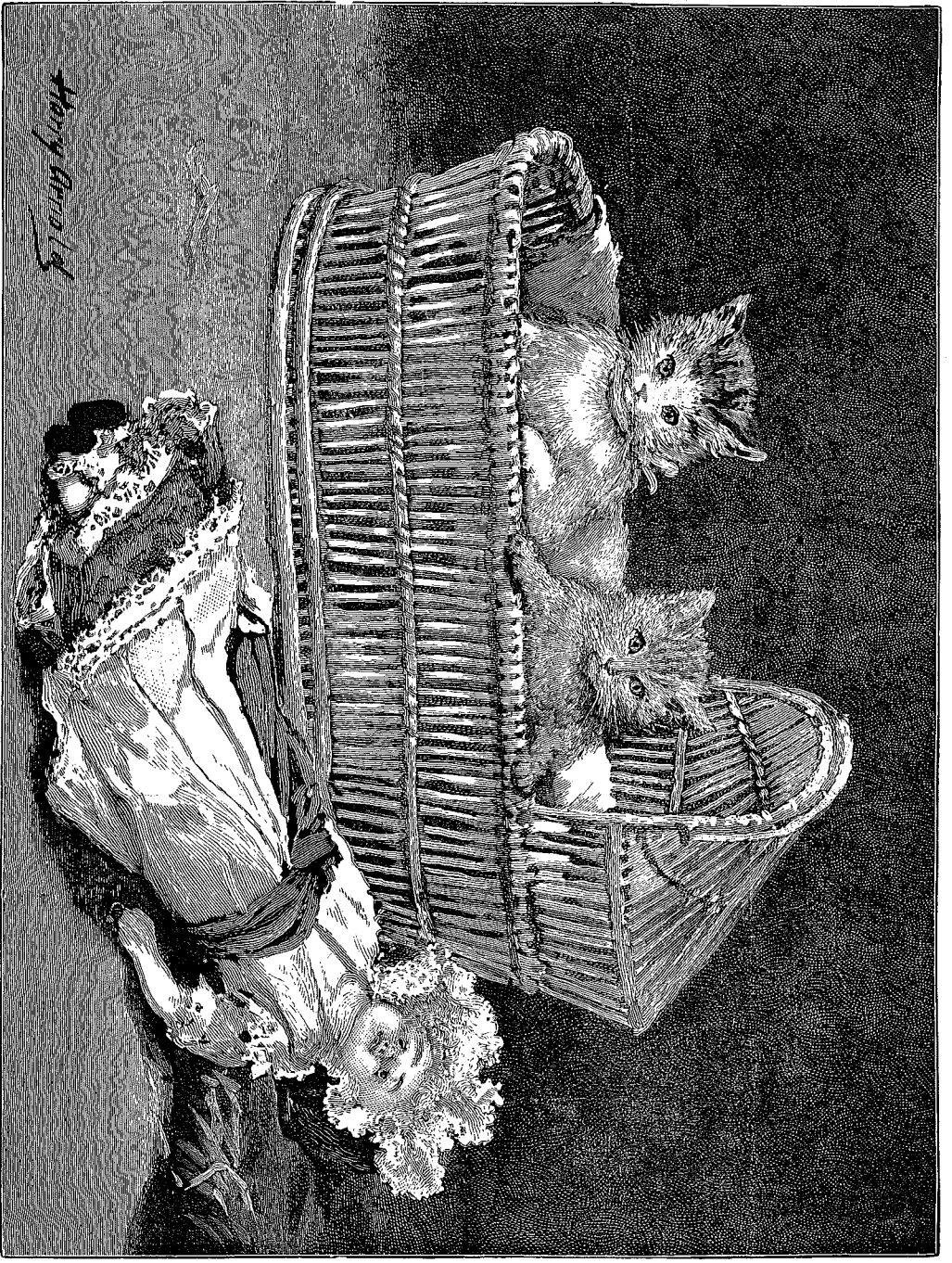
— A little girl lay dying; and as her mother sat by her bedside, talking every now and then to her, or watching her with unspoken love, she thought it right to try to prepare her little daughter's mind for the new life of heaven. So she began to tell her of the celestial city, the heavenly Jerusalem, with its wondrous gates and streets of gold; but the little girl only said wearily, "I'm so tired, mother! I shouldn't care much for that." Then the mother spoke of the music she would hear there, grander sweeter, and nobler than any ever heard on earth; but still the little sufferer said, "Oh, I'm so tired, mother! I shouldn't care for it." The mother felt she could say no more; so in her love she just lifted the child out of its cot, and clasped it to her breast. And as the little head nestled upon her shoulder, a peaceful smile settled upon the face; and the tremulous lips opened to say, "That's what I want, mother."—That is what God wants to give us—his unfathomable love. Shall we doubt or distrust it?

— The very name "God" means "the good one."

— *Merciful*:

There is sunshine everywhere
For thy heart and mine;
God for every sin and care
Is the cure divine.

— A wise man was compelled by persecution to wander away from his native land among deserts and wilds. All he had was a lamp, by which he used to study the Scriptures at night; a cock, which wakened him in the morning; and a mule, which he rode upon. Once night was coming on, and he was greatly fatigued. A village lay close at hand, which he at last reached. He asked a night's lodging, but was churlishly refused, and had to seek shelter in a neighboring wood. He felt it was rather hard of the people, but consoled himself with the thought that "God is kind, and whatever he does is for the best." He lit his lamp, but had hardly read a chapter when a violent storm burst upon him and extinguished it. He then lay down to have a few hours' sleep. He had hardly closed his eyes, when a fierce wolf came and killed his cock. "Another misfortune," sighed he; "my companion is gone. But God is merciful; he knows what is best for us." This thought had hardly passed through his mind, when a terrible lion came and devoured the mule. A

Staffas Minnas butte!

©Stattars fatticus!

third misfortune this; and the most severe of all. Early in the morning, after a sleepless night, the wise man went back to the village to see if he could procure a horse or another mule to enable him to go on his journey. Imagine his surprise when he came to the village, and found not a single person was alive. A band of robbers had plundered the village during the night, and killed all the inhabitants. The wise man was first amazed, and then he said, "Thou great God, now I know how short-sighted I am, for I was bemoaning my losses as evils. But thou art kind and merciful. Had not the hard-hearted people refused me shelter, I should have shared their fate. Had not the wind put my lamp out, the robbers would have seen the light, and would have murdered me. Had I not been deprived of my two companions, they might by their noise have informed the robbers where I was. Praised then be thy mercy for ever and ever!"

— Holy, just, and true: A tyrannical and cruel knight had a faithful servant, who one day was returning from market along with his master. On their way home the knight lost thirty silver marks. Discovering his loss, he questioned his servant about the matter; but the servant truly said he knew nothing about it. The knight in anger cut off the servant's foot, and left him lying. A hermit, hearing his cries and groans, went to the man's help, heard his story, and carried him to his hermitage. Believing the man's innocence, the hermit began to reproach God for permitting an innocent man to be thus unjustly treated. But an angel appeared to him, and warned him, not, in his ignorance, to tax God with injustice. He said: "Know that; he who lost his foot, lost it for a former crime. With the same foot he maliciously spurned his own mother and thrust her from a chariot. The knight, his master, was desirous to purchase a war-horse, to collect more wealth to the destruction of his soul. And therefore, by the just sentence of God, the money, which he had provided for the purchase, was lost. Now hear: there is a very poor man, with his wife and little ones, who daily supplicate heaven, and lead godly lives. He found the money, when otherwise he would have starved, and therewith procured for himself and family the necessaries of life, entrusting a portion to his minister to distribute to the poor. But first he diligently endeavored to find out the right owner. No more, therefore, upbraid the righteous Disposer of all things, as thou but lately didst; for he is holy; just, and true."

Caterbarnet.

(Fortsættelse.)

den mest sørgmodige stemning vandrede de to piger den vei, som de saa ofte fornøjet havde gaaet sammen, naar de skulde til fru Helman, begge gif med alvorlige ansigter og tunge hjerter; thi afsteden faldt dem endog haardere, end de vilde tilstaa. Naar man blot havde kunnet haabe, at Mirjam vilde opføre sig forstandigere for fremtiden, og naar hun blot ydmyg havde bedet om tilgivelse og lobet bedring, hvem ved, hvad de bra folk da tilslut havde gjort! Men det faldt aldeles ikke Mirjam ind at gjøre bod og bede om tilgivelse. Distnok havde hun følt anger og smerte nok over alt det, som hun ved sin daarskab var bleven skyld i, og distnok havde hun ogsaa i sit hjerte lobet sig selv, at hun aldrig vilde gaa saa langt eller forsøge paa at forlede Fridoline deril. Men det var umuligt for hende at komme frem med dette; hun var altfor stolt.

Mirjam mente, at mor Lisbet og hendes søn maatte forstaa, hvad der betogede sig i hendes hjerte, og se, hvor glad hun var i Fridoline, og hvor kjær hun ogsaa havde faaet dem. Men naar de alligevel vilde sende hende bort og ikke brød sig om Fridolines smerte og taarer, saa mente hun, at det end mindre vilde nytte, om hun vilde forsøge ved sine bønner at rokke deres beslutning. Af samme grund vilde hun heller ikke græde og glage, men søgte isteden at bide tænderne sammen og finde sig i sin haarde skjæbne.

I Treital tog man ind i bertshuset for at bente paa postbogens komme; her havde doktoren mødt frem for at sige farvel til sin unge veninde.

"Opfør dig nu altid som en forstandig pige, min lille heks", sagde han og søgte at skjule sin bedrøvelse bag en spøgende mine. "Jeg er bedrøvet over, at min mor er reist bort, ellers var det maasse ikke kommet saa langt. Hvem ved, hvad vi kunde have besluttet os til? Men du maa skrive; lad os høre fra dig! Du kan være sikker paa, at vi ikke har glemt dig. Se, her har du noget, som du ikke maa miste; du kan ved leilighed kjøbe dig noget derfor, som du har lyst paa. Gud bevare dig, mit stakkars barn!"

Han kyssede hende paa panden, og hun maatte bide tænderne sammen for ikke at græde.

Nu hørtes der piffesmæld og hjulrammel. Vognen var kommet. Snart var Johan Kapsel inde i den og maatte utaalmodig raabe paa Mirjam og bede hende at stynde sig; hun blev aldrig færdig med at sige farvel til mor Lisbet og Fridoline. Endnu engang nikkede det lille mørke hoved til vennerne ved døren, endnu engang fik hun kastet et blik hen paa de grædende ansigter, — men i næste øjeblik var vognen allerede i fuld fart henad veien med den lille pige, som havde bragt sine pleieførelde saa megen sorg og møje, men som alligevel blev meget savnet blandt alle, som hun havde lært at kjende.

De to reisende sagde ikke et ord til hverandre, mens vognen førte dem længere og længere bort. Johan Kapsel dreiede sin graa knebelsbart og sad i dybe tanker, mens Mirjam betragtede egnen og tænkte paa doktorens affædsord, hvori der var noget, som hun ikke ganske forstod. Med stille glæde greb hun ned i sin lomme efter den lille pung, som han havde foræret hende. Det var ikke mange gange, hun havde eiet penge, og under sit vandreliv havde hun væsentlig betragtet dem som et middel til at kjøbe blanke kjeder eller brogede baand for; thi det meste andet tog hendes sølg, hvor de fandt det, uden at bryde sig stort om betalingen. Men siden den tid var hun bleven klogere. Hun vilde passe godt paa dem, og hvis hun skulde føle sig altfor ulykkelig, vilde hun flygte; dertil vilde hun trænge penge, og da vilde doktorens gave være god at tage til.

Endelig var de fremme. Vognen standsede og begge gik ud. „Er du sulten?“ spurgte Kapsel. I grunden var hun det, men hun sølte sig altfor bedrøvet, til at hun havde lyst paa m.d. Kapsel spurgte derpaa efter veien til klosteret, tog pakken med hendes tøj, greb hentes iskolde haand og gik ned gennem gaden. Han maatte stynde sig; thi om to timer gik postvognen atter tilbage til Freetal, og han vilde være med den. Efter endel vandren frem- og tilbage og endel spørgen naaede de tilsidst frem til et gammelt stenhus, der havde mure som en fæstning, og over hvis dør der var sættet et stort kors.

Mens Mirjam med forstrækkelse betragtede de høje murvægge, havde Johan ringet paa en kloffe og snart aabnedes døren.

„Kan jeg faa tale med forstanderinden?“

„Nei hun er ikke at faa i tale paa denne tid af dagen“, svarte kvinden, men da hun fik se Mirjam, smilte hun venlig og sagde:

„Det er kanske den lille pige, som er indmeldt her. Ja, da faar I komme ind. Søster Marie, kom hid lidt!“

Søster Marie, en nonne i graa kjole og med en hvid hætte over hovedet kom hen, bød Johan og Mirjam velkommen og sagde, at hun skulde føre dem til forstanderinden. Og saa hun vidste om det nye barns komme, og Mirjam var ikke lidet forbauset over, at saa mange ukjendte mennesker vidste om hendes tilværelse.

„Følg mig!“ sagde søster Marie med et venligt smil. Den tunge dør blev slaaet igjen efter dem, nøglen blev knirkende dreiet om — atter var Mirjam en fange.

15de Kapitel.

Klosteret. — Atter en aften. — Den nye tjenestepige.

Søster Marie førte de to nyankomne over et lyst gaardsrum, hvis midte var prydet med en stor havefeng med nydelige blomster; derpaa gik de gennem nogle lange gange, som var mørke og kolde. Ved et vindu sad endel gamle kvinder, som strikkede flittig og snakkede halvøjet sammen. En ældre nonne sad omgivet af en flok børn, som i munden paa hverandre fremsagde sin katelismus. Desuden mødte de flere unge piger i de tjenende søstres dragt, som kom bærende med forskjellige ting. Alle ansigter havde det samme tilfredse, rolige udtryk, og alle stemmer hvistede en sagte hilsen til nonnen, idet hun gik forbi. Hun nikkede venlig til dem og gik stille videre. Den fredelige ro, som hvilede over klosteret og dets beboere, øvede ogsaa en beroligende indflydelse paa Mirjams stormende, bedragede hjerte.

Gjennem en aabenstaende dør saa man ind i kapellet, hvor to nonner knælede i bøn foran alteret. Søster Marie hørte sig dybt, idet hun gik forbi, og hendes ledsagere fulgte hendes eksempel. Efter at have gaaet et par skridt videre bankede hun paa en dør og bad Johan og Mirjam at følge med ind. Foran et med papirer bedækket skrivebord sad klosterets forstanderinde iført den samme nonne-dragt som de andre.

(Fortsættes.)

Et væddemaal.

Et underligt væddemaal fandt for en tid tilbage ned i i Wien mellem en amerikaner og en tykker. Amerikaneren væddede en bestemt sum paa, at tykkeren ikke vilde være istand til at lade en liter vand draabevis falde ned i sin flade haand fra en højde af tre fod.

Tykkeren gik leende ind paa væddemalet; han havde slet ikke nogen sin damehaand, og var slet ikke i tvil om, at han skulde vinde.

Prøven begyndte. Man havde under almindelig spænding talt 300 draaber, som var faldne ned paa tykkerens flade haand; men hans triumferende mine var forlængst forsvunden; han var bleven mere og mere alvorlig, hans ansigtsfarve blev rødere og rødere, og han bed tænderne sammen, som om han led heftige smerter. Da endnu 120 draaber var faldne ned paa hans haand — naturligtvis hele tiden paa samme sted — kunde han ikke holde det ud længere. Hans haandflade var bleven stærk rød; paa ét sted var endog huden sprukket, saa at det blotte fjød saaes. Og dog var det blot en meget liden del af literen, som var anvendt. De tilstedeværende var meget forbausede; men allermest tykkeren selv, som slet ingen lyst havde til at forsøge længere.

Vi huffer det gamle ord om, at dryp paa dryp udhuler stenen.

Dødsfald ved slangebid og vilde dyr i Indien.

Følge offentlige opgaver døde der i Indien i aaret 1888 ikke mindre end 22970 — to og tyve tusend ni hundrede og sytti mennesker som følge af slangebid eller overfald af vilde dyr. 20571 faldt som offere for slangerne, 975 blev dræbt af tigere, 184 af leoparder, 39 af af ulve, 110 af løver, 57 af elefanter paa en eller anden maade og resten af skorpioner, krokodiller, viltsvin o. s. v.

I samme aar vides der at være dræbt 511948 slanger og 20709 vilde dyr.

Skønt der hvert aar blir anvendt store summer til udryddelsen af skadelige dyr, har

de dødsfald, som bevirkes ved disse, tiltaget i de senere aar. Saaledes blev der i aaret 1880 blot dræbt 21000 mennesker af slanger og rovdyr. I 1881 blev der dræbt 43669 stykker kvæg, derimod i 1888: 76271 stykker kvæg.

Sydens varme lande har vistnok sine store behageligheder og sine fordele, men ogsaa sine fine skyggesteder vil man forstaa.

Hvad en strudsemave kan indeholde.

Strudsens mave er jo rent blevet til et ordspil. „Han har en strudsemave,“ er jo bleven betegnelse for, at man kan sluge i sig alt muligt.

Et eksempel paa, hvad en strudsemave kan indeholde, fik man for en tid siden, da en struds var bleven dræbt i en park i Lyon i Frankrig. Da den blev aadnet, indeholdt dens mave følgende:

En anselig mængde bygkorn, blandet med smaaften og græs, tre kridpipiber, som havde holdt sig udmerket, en kniv med kobberkfast af 20 cm. længde, 25 uniformsknapper, 33 p. ngestykker, hvis præg endnu var synlig, foruden en del kobbermynter som dette ikke længere var tilfældet med, stykker af et urkæde, seks store nødder, et stykke af en kjepe og en 10 centimeter lang staastraad, som havde gjenemboret mavevæggen, uden at man kunde forstaa, at det havde øvet nogen skadelig indflydelse paa dyrets sundhed.

Geografisk gaade.

Forbogstaverne og endebogstaverne i nedenstaaende ord, læste ovenfra nedad, danner navnene paa to europæiske hovedstæder:

1. En by i England.
2. En elv i Spanien.
3. En by i Frankrig.
4. En by i Norge.
5. En af de forenede stater i Nordamerika.
6. En flod i Afrika.

Wils L. fra Opdal.